

σία νά μεταλάβη. Βγαίνοντας τὴν ἐξώπορτα, παίρνει τὸ μάτι τῆς τὴν ἀντικρυνὴ ποῦ τὴν στραβοκυντιάζει, περιπαιχτικὰ βέβαια, μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι. Τῆς ἀνεβαίνουν τὰ αἵματα στὸ κεφάλι. Βράζει ἀπ' τὸ θυμὸ τῆς. Κοντοστέκεται, τῆς ἐρχεται νὰ τὴν σκυλοβρίση. Μὰ πάλι κρατιέται καὶ **κάνει ἀπομονή** :

— Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανᾶ! Μὴ μὲ κολάζῃς σήμερα, ἡμέρα ποῦναι. Ἀσε με πρῶτα νὰ μεταλάβω.

Ἐπῆγε. Ἄναψε τὸ κερί τῆς. Προσκύνησε. Μετάλαβε **τ' ἄχραντα** «μετὰ φόβου θεοῦ, πίστεως...» Καὶ γυρίζει ξαλαφρωμένη, πεταχτή, σὰν τὴ φοράδα ποῦ τῆς ξεφόρτωσαν τὸ γομάρι.

Πρὶν δρασκελίση τὴν πόρτα, στρέφει κατὰ τὸ ἀντικρυνὸ παράθυρο, βάζει τὰ χέρια στὴ μέση καὶ ῥίχνει τὴν πρώτη ὁβίδα :

— Ἐβγα τώρα, μωρή καρακάξα, φαρμακομύτα, νὰ σοῦ ψάλω τῆς πομπές σου! Ἐβγα, ντέ! Ἀντίχριστη! ταρτοῦφα! φαρμασόνα, ποῦ τρῶς λάδι τὸ Τετραδοπαράσκευο!... Ποῦ τῶχει,

— Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανᾶ.

μωρή, νὰ τὸ κάνη οὐλ' ἡ γειτονιά πῶς οὔτε σ' ἐκκλησία πηγαίνεις οὔτε μεταλαβαίνεις! Ἐβραϊῖσσα!...

ΣΑΤΑΝΑΣ

## ΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

### ΚΑΛΟΓΡΗΑ

**Η** θύρα τοῦ κελλιοῦ πάντα κλειστή.  
Χλωμὴ καλόγρηα ῥασοφορεμένη  
διαβάζοντας τὸ Συναξαριστὴ  
μαρτυρικὸ τὸ θάνατο προσμένει.

Ἐξω τὰ δέντρα παίζουν μὲ τ' ἀγέρι,  
μοσχομυρίζουν τ' ἄνθη· τὰ πουλιά,  
πετῶντας γύρω-γύρω, ταῖρι-ταῖρι,  
χτίζουν γιὰ τὴν ἀγάπη τους φωλήα.

(1914)

ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ